

Arrest

nr. 294 149 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 17 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum aan op het Belgische grondgebied en zou samenwonen met zijn Belgische partner waarmee hij op 5 december 2019 in Marokko in het huwelijk zou zijn getreden en met wie hij samen een kind heeft.

1.2. Verzoeker werd op 13 juni 2022 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen uit hoofde van diefstal.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 april 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de gevangenis van Tongeren in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer;

Naam: E.(…)

Voornaam: D.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, tenzij. er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor diefstal (vonnis bij verstek).

Het aanhoudingsbevel van betrokkene stelt dat betrokkene de feiten gepleegd zou hebben op 22.03.2022. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene heeft op 18.11.2020 een aanvraag tot erkenning gedaan van I.(…) E.(…)-S.(…) alsook een aanvraag tot erkenning van zijn buitenlands huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, beiden werden geweigerd op 11.01.2021.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 29.03.2023. Hij weigerde de vragenlijst hoorplicht in te vullen of te ondertekenen. Hij kreeg een vragenlijst mee (Nederlands en Arabisch) maar heeft deze niet terug bezorgd.

Betrokkene heeft op 18.11.2020 een aanvraag tot erkenning gedaan van I.(…) E.(…)-S.(…) en de erkenning van zijn buitenlands huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, deze werden beiden geweigerd op 11.01.2021.

Wat betreft beide aanvragen, werd hetvolgende vastgesteld: Er werden tal van tegenstrijdigheden en onwetendheden vastgesteld waaronder de gemeenschappelijke kinderwens van beiden, de Studie en de schoolprestaties van het oudste kind van Mr. E.(…)-S.(…), de datum van het verloofsfeest, de datum van het huwelijksfeest.... de poging tot omzeiling van de visumplicht via Groot-Brittannië, Het huwelijk wordt gezien als een formaliteit, de snelle gang van zaken binnen het relatieverloop en het feit dat er tegenstrijdigheden waren, het beperkt aantal ontmoetingen voor het huwelijk maar ook het gebrek aan het voorleggen van de nodige stukken die een duurzame karakter van de relatie kunnen aantonen enz. Al deze voorgaande elementen gaven aanleiding tot het vermoeden van een schijnhuwelijk en een

weigering tot erkenning. Betrokkene betwist echter het voorgaande en stelt dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omwille van zijn gezinssituatie. Hoewel zijn partner en zijn minderjarige kinderen het verblijfsrecht genieten en er zou aangenomen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een partner die verblijfsrecht geniet, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Er dient genoteerd te worden dat gedrag van betrokkene niet overeenstemt met iemand die wenst te integreren in België. Het plegen van criminele feiten ongeacht dewelke staan haaks met de intenties van betrokkene. Gelet op de feiten en de huidige gezinssituatie van betrokkene, werd er de afweging gemaakt voor een inreisverbod. Ditmaal werd er geen inreisverbod aan betrokkene toegekend. Dit betekent dat betrokkene zijn (minderjarige) kinderen alsook zijn partner kan blijven bezoeken. Dit betekent echter niet dat als betrokkene het nodig acht om opnieuw feiten te plegen, hij opnieuw geen inreisverbod zal ontvangen. Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet vastgesteld.

Betrokkene verklaarde tijdens het interview dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omwille van zijn gezinssituatie. Betrokkene geeft geen informatie omtrent zijn gezondheidssituatie of elementen die een eventuele vrees in het kader van art 3 EVRM kunnen rechtvaardigen. Derhalve kan er geen mogelijke schending van Art 3 EVRM aannemelijk gemaakt worden door betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor diefstal (vonnis bij verstek).

Het aanhoudingsbevel van betrokkene stelt dat betrokkene de feiten gepleegd zou hebben op 22.03.2022.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel voert verzoeker een exceptie aan van onbevoegdheid van de steller van de akte door de schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, met name schending van artikel 8 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van

bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het MB van 18 maart 2009). Tevens voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Artikel 8 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 4bis:] artikel 7, eerste lid [...]”

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw J.(...) L.(...) die de titel van “Administratief deskundige / expert administratief” draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

(...)

Dat uit artikel 8 van het MB van 18/03/2009 slechts een ambtenaar met de functie van een functie van “administratief assistent” een beslissing kan overgaan in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat de artikel 8 van het MB van 18/03/2009 spreekt van een “administratief assistent” en niet van een “Administratief deskundige / expert administratief”.

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van) artikel 74/13.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door de voormelde “Administratief deskundige / expert administratief” gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

2.2. Verzoeker meent dat er sprake is van onbevoegdheid van de steller van de akte en verwijst hiervoor naar artikel 8 van het MB van 18 maart 2009. Deze bepaling luidt als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 7, eerste lid (...)” (eigen onderlijning)

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze haar juridische grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet en werd genomen door mevr. “L.(...) J.(...), *administratief deskundige / expert administratief*”. De vraag rijst dus of het MB van 18 maart 2009 mevrouw L. J. de bevoegdheid verleent om dit terugkeerbesluit, gestoeld op artikel 7 van de vreemdelingenwet, te nemen.

Verzoeker stelt dat het MB van 18 maart 2009 enkel spreekt van een 'administratief assistent', maar hij toont niet aan dat de steller van de akte, die blijkens de beslissing een functie bekleedt als "*administratief deskundige*" lager zou zijn ingeschaald dan een 'administratief assistent'. Integendeel, een administratief deskundige ressorteert volgens de federale cartografie onder de personeelsleden van 'niveau B', terwijl een administratief assistent behoort tot 'niveau C'. Bijgevolg is mevr. L. J. door middel van de delegatie, bedoeld in artikel 8 van het MB van 18 maart 2009, wel degelijk bevoegd om een "*beslissing tot verwijdering*" te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Uit de akte van aanstelling van mevrouw L. J. van 1 juli 2015 (Nota met opmerkingen, bijlage 2) blijkt zelfs dat zij werd aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen. De bewering van verzoeker dat de steller van de akte de vereiste bevoegdheid zou ontberen, mist elke grondslag.

2.4. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de steller van de akte niet bevoegd zou zijn om toepassing te maken van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen losstaande beslissing vereist, doch enkel aan "*de minister of zijn gemachtigde*" de verplichting oplegt om "*(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering*" rekening te houden met "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*". Bijgevolg dient, om te kunnen bepalen of mevrouw L. J., de steller van de akte, (tevens) bevoegd is om toepassing te maken van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, enkel te worden nagegaan of deze luidens het MB van 18 maart 2009 bevoegd is om de "*beslissing tot verwijdering*" te nemen, die sowieso noopt tot een toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat is gebleken dat dit te dezen het geval is.

2.5. Er werd geen schending aangetoond van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en/of van artikel 8 van het MB van 18 maart 2009.

Het derde middel is ongegrond.

2.6. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 17/04/2023) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu is de bestreden beslissing van 17 april 2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker verblijft langer dan toegelaten in het Rijk;*
- dat er geen schending is van artikel 8 EVRM;*
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde;*

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat bovendien verwerende partij op geen enkele wijze afdoende toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat nergens uit blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met

de familielevens/gezinslevens evenals de gezondheidstoestand van verzoeker. Hiervan wordt op geen enkele wijze afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker met zijn partner in het huwelijk getreden is en een duurzame levensgemeenschap vormt met zijn echtgenote en hun gemeenschappelijk kind. Dat verwerende partij hiervan geen melding maakt, noch in haar bestreden beslissing verwerkt. Verzoeker woont samen met zijn echtgenote en hun kind en vormen in die zin een feitelijk gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

Verder is de analyse van verwerende partij onjuist en zelfs achterhaald daar in de bestreden beslissing te lezen staat dat verzoeker veroordeeld is tot een effectieve celstraf, terwijl uit de bijgebrachte stukken blijkt dat het verstelvonnissen teniet werd gedaan en er een ander vonnis (op tegenspraak) werd tussengekomen op 17/04/2023. Om die reden is de bestreden beslissing en de daarin vervatte informatie niet alleen achterhaald maar ook de facto onjuist op het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing op datum van 17/04/2023 en motiveert met te verwijzen naar een "gedrag dat geacht wordt de openbare orde te schaden", wanneer de feiten zouden hebben plaatsgehad op 22/03/2022.

Er is alleen maar ten algemene titel verwezen naar een veroordeling van de correctionele rechtbank Antwerpen en naar feiten van 22/03/2022, zonder in te gaan op welk gedrag verzoeker actueel hic et nunc stelt of zou stellen om de openbare orde te schenden.

Dat de *modus operandi* van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker. Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenlezing met de schending van het hoorrecht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Belgische echtgenote en hun Belgisch kind met wie hij duurzaam samenwoont en een gezinsleven heeft. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij dit opgebouwd gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. Eveneens blijkt dat verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig is met zijn echtgenote en Belgisch kind en Belgische stiefkinderen en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgisch kind en Belgische stiefkinderen ondervinden.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker en zijn Belgisch kind en echtgenote. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)).*

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest van gezinssamenstelling toe van 11 maart 2023, de geboorteakte van E. I., de resultaten van de DNA-analyse, het vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 19 april 2021 betreffende de vaststelling van het vaderschap, de Belgische identiteitskaarten van zijn echtgenote en zijn kind en het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 17 april 2023 (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.7. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat het eerste middel niet-ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verzuimt immers om concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Voor het overige worden het eerste en het tweede middel hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk besproken.

2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.10. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.11. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
(...)"

2.12. In zijn middelen weerlegt verzoeker nergens de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie"*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Bovendien betwist verzoeker evenmin dat *"(b)etrokkene (...) op 18.11.2020 een aanvraag tot erkenning (heeft) gedaan van I.(...) E.(...)-S.(...) alsook een aanvraag tot erkenning van zijn buitenlands huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, beiden werden geweigerd op 11.01.2021."*

2.13. Verzoeker levert in zijn middelen wel kritiek op de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de analyse onjuist en achterhaald is omdat er een vonnis op tegenspraak zou zijn tussengekomen op 17 april 2023 en dat er bovendien enkel ten algemenen titel naar de veroordeling bij verstek van 13 juni 2022 en de feiten van 22 maart 2022 *"zonder in te gaan op welk gedrag verzoeker actueel hic et nunc stelt of zou stellen om de openbare orde te schenden"*.

2.14. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de volgende openbare orde-overwegingen bevat:

“Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor diefstal (vonnis bij verstek).

Het aanhoudingsbevel van betrokkene stelt dat betrokkene de feiten gepleegd zou hebben op 22.03.2022. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij beweert dat enkel zou worden verwezen naar de veroordeling. In de beslissing wordt immers toegelicht waarom de aard van de gepleegde feiten (vermogensdelicten) een onveiligheidsgevoel in de samenleving teweegbrengt en getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en een gebrek aan normbesef. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op basis van verzoekers gedrag, waarbij hij in 2022 op heterdaad zou zijn betrapt bij een diefstal, een actueel risico op schending van de openbare orde vast te stellen.

2.15. Waar verzoeker oppert dat er ondertussen een vonnis op tegenspraak is tussengekomen (Verzoekschrift, bijlage 7), dient te worden aangestipt dat deze uitspraak van dezelfde dag dateert dan de bestreden beslissing en dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen partij is in deze strafzaak waardoor verzoeker niet redelijkerwijs kan verwachten dat met deze uitspraak rekening werd gehouden. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, heeft verzoeker nagelaten melding te maken van zijn procedure op verzet op het ogenblik dat hij door de terugkeerbegeleider werd gehoord. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat door toedoen van dit (nieuwe) vonnis de informatie uit de bestreden beslissing, die gestoeld is op het verstekvonnis van 13 juni 2022, achterhaald zou zijn, zoals hij in zijn middel beweert. In het (nieuwe) vonnis wordt immers bevestigd dat de feiten bewezen zijn en correct werden gekwalificeerd. Verzoeker wordt ook (opnieuw) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden (ditmaal met uitstel), waardoor de hierboven weergegeven passage de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet op afdoende wijze kan schragen.

2.16. Vervolgens meent verzoeker dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker meent dat de beslissing ‘met de grove borstel’ zou zijn genomen en dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder met het gegeven dat hij met zijn partner in het huwelijk is getreden en een duurzame levensgemeenschap vormt met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind.

2.17. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Aangezien verzoeker niet over een geldige verblijfstitel beschikt, gaat het *in casu* om een situatie van eerste toelating en niet om de weigering van een voortgezet verblijf. Bijgevolg dient, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, geen toetsing te worden doorgevoerd aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Hierbij dient wel een *fair balance*-toets te worden doorgevoerd van de conflicterende belangen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-109).

Verzoeker stelt dat hij in België op hetzelfde adres woonachtig is als zijn partner en kind, dat er sprake is van een hechte familiale relatie en dat de beslissing disproportioneel is. In de beslissing wordt verzoekers relatie met zijn partner en zijn vaderschap - dat blijkbaar middels een vonnis van de familierechtbank werd vastgesteld (Verzoekschrift, bijlage 5) - als dusdanig niet betwist. Wel wordt het beschermenswaardig karakter van verzoekers gezinsleven in twijfel getrokken, wordt gewezen op verzoekers veroordeling en op het illegale karakter van zijn verblijfssituatie, waardoor verzoeker behoorde te weten dat dit gezinsleven van bij aanvang bijzonder precair was: *"Betrokkene heeft op 18.11.2020 een aanvraag tot erkenning gedaan van I.(...) E.(...)-S.(...) en de erkenning van zijn buitenlands huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, deze werden beiden geweigerd op 11.01.2021.*

Wat betreft beide aanvragen, werd het volgende vastgesteld: Er werden tal van tegenstrijdigheden en onwetendheden vastgesteld waaronder de gemeenschappelijke kinderwens van beiden, de Studie en de schoolprestaties van het oudste kind van Mr. E.(...)-S.(...), de datum van het verloofsfeest, de datum van het huwelijksfeest.... de poging tot omzeiling van de visumplicht via Groot-Brittannië, Het huwelijk wordt gezien als een formaliteit, de snelle gang van zaken binnen het relatieverloop en het feit dat er tegenstrijdigheden waren, het beperkt aantal ontmoetingen voor het huwelijk maar ook het gebrek aan het voorleggen van de nodige stukken die een duurzame karakter van de relatie kunnen aantonen enz. Al deze voorgaande elementen gaven aanleiding tot het vermoeden van een schijnhuwelijk en een weigering tot erkenning. Betrokkene betwist echter het voorgaande en stelt dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omwille van zijn gezinssituatie. Hoewel zijn partner en zijn minderjarige kinderen het verblijfsrecht genieten en er zou aangenomen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een partner die verblijfsrecht geniet, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Er dient genoteerd te worden dat gedrag van betrokkene niet overeenstemt met iemand die wenst te integreren in België. Het plegen van criminele feiten ongeacht dewelke staan haaks met de intenties van betrokkene. Gelet op de feiten en de huidige gezinssituatie van betrokkene, werd er de afweging gemaakt voor een inreisverbod. Ditmaal werd er geen inreisverbod aan betrokkene toegekend. Dit betekent dat betrokkene zijn (minderjarige) kinderen alsook zijn partner kan blijven bezoeken. Dit betekent echter niet dat als betrokkene het nodig acht om opnieuw feiten te plegen, hij opnieuw geen inreisverbod zal ontvangen. Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet vastgesteld."

Verzoeker beweert dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om een gezinsleven vanuit zijn land van herkomst te onderhouden, maar hij toont niet concreet aan dat hij er niet in zou slagen om zijn partner en zijn kind vanuit Marokko te komen bezoeken. Zoals in de beslissing wordt aangestipt, werd aan de verwijderingsmaatregel geen inreisverbod gekoppeld om deze bezoeken mogelijk te maken. Verzoeker

kan niet dienstig voorhouden dat er geen deugdelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM zou zijn doorgevoerd. Hij levert in elk geval geen concrete elementen aan waarmee in de belangenafweging geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.18. Waar verzoeker tenslotte een schending aanvoert van het hoorrecht, zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en beweert dat hij niet de gelegenheid zou hebben gekregen om zijn persoonlijke en familiale situatie toe te lichten, mist zijn middel feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 29 maart 2023 werd gehoord door de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Tongeren en dat hem werd gevraagd een vragenlijst 'hoorrecht' in te vullen, maar dat hij dit heeft verzuimd. Verzoeker kan zijn nalatigheid om de nodige stukken aan te reiken die zouden wijzen op een duurzaam gezinsleven op het Belgische grondgebied niet afwenden op het bestuur. Een en ander wordt trouwens in de bestreden beslissing bevestigd: *“Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 29.03.2023. Hij weigerde de vragenlijst hoorplicht in te vullen of te ondertekenen. Hij kreeg een vragenlijst mee (Nederlands en Arabisch) maar heeft deze niet terug bezorgd.”*

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat het hoorrecht werd geschonden. Er blijkt niet dat de beslissing steunt op onjuiste feitelijke en/of juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker heeft geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Er werd evenmin een motiveringsgebrek aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN